

SEMBRA

Circular n.º 43

30 de Juny de 1953

Ajuntament de
Mollet del VallèsArxiu Històric
Municipal

"Es l'hora de l'acció"

El dia 10 de febrer de l'any 1952, el Sant Pare en un famós missatge urbi et orbi va pronunciar les paraules que serveixen de títol al present article.

Amb la gran fermesa d'expressió que ens té acostumats el St. Pare convida a tothom a un "despertar d'idees i obres" a "una renovació total de la vida cristiana".

"Es necessari —afegeix— que cada fidel, cada home de bona voluntat, examini amb resolució digna dels moments trascendents de la història humana, què és lo que pot i deu fer com una aportació pròpia a l'obra salvadora de Déu, en auxili del món d'avui..."

No obstant, a pesar de tots els defectes i els perills que correm avui dia, s'observa un tantsemequidisme, una inèrcia en les voluntats, una fredor en els cors i una insensibilitat en els esperits que constitueixen els enemics de tota acció.

Son molts els catòlics —inclús els més observants— que posseeixen el cor de tal manera, que "tenen determinat concentrar-se, sobre si mateixos, en soletat glacial" com diu Pius XII i que per tant no volen sortir del seu comodisme. I és aquest comodisme, precisament, la causa bàsica i el denominador comú de tota la manca d'acció.

"El perill d'avui és el cansanci que afligeix als bons" segons ha dit, amb sentenciosa afirmació, el nostre Vicari de Jesucrist a la terra.

No parlem d'aquells (que ni tan solament mereixen apellidar-se catòlics bons) als quals els produeix un pànic cervical d'allistar-se en les associacions, o bé, en organismes d'acció qualsevulla que siguin perquè "no volen comprometre's".

A tots aquests cal inculcar principalment el gèrm de l'acció a què es refereix el St. Pare: "Ha arribat el temps de treure's la son funesta... ¡Cal treure's de sobre l'apatia en totes les seves formes!... Tots els fidels de bona voluntat han de sentir la seva part de responsabilitat en aquesta empresa de salvació".

"Es l'hora de la generositat en l'acció". I diguem-ho clar: Mollet, té aquesta generositat? Mollet sent el rellotge que marca aquesta hora de l'acció? Pensem sempre en l'hora de la diversió. Sentim una frisança perquè arribi l'hora de l'espectacle, de l'excursió, del divertiment, però quedem completament ensopits i al·largats, en quan s'ens diu que és hora d'acció.

Deu mil excuses —com papallonetes comodones— volen a flor dels llavis: No coneix Mollet, no coneix a la gent, ¡quants desenganyis!.. Lletania interminable que no revela més que l'apatia i comodisme.

Si empressim cada setmana tan solament una hora per a conquistar una ànima per Crist, quantes estarien al redós de la fe i viurien una vida més sana de l'esperit, i hauriem assegurat la salvació de la nostra.

Com perdem el temps en coses inútils que ben empleat donaria un rendiment profitosíssim.

No solament son els sacerdots que han de portar ànimes a Crist, tothom —entenguem-ho bé— tot-hom té el deure de portar ànimes al remat de Jesús.

Aquesta és l'hora de l'acció per tothom que se senti una mica zelós del regnat de Crist damunt la terra, i tot bon creient deu haver-lo de sentir.

MN. JOSEP ESTEVADEORDAL, PVRE.

SECCION PESEBRISTA

(Delegación local de la Asociación de Pesebristas de Barcelona)

II EXPOSICION LOCAL-ANUAL DE ARTES PLASTICAS

La Comisión organizadora de esta II Exposición, se complace en recordar a los artistas locales que, D. m., el día 12 de Octubre del año actual, tendrá lugar la inauguración de esta segunda manifestación de Arte Local. Deseando los más felices augurios a dicha exposición, se anticipa a recordarlo con el fin de conseguir el máximo de artistas participantes y de obras presentadas en todas las secciones que abarca.

Muy alagadoras son las perspectivas y a juzgar por el éxito obtenido el pasado año, en el presente será extraordinario, siendo ya varios los que han prometido su participación.

Oportunamente se darán instrucciones sobre la manera de efectuar las inscripciones y muy gustosamente se atenderá a cuantos deseen información sobre el particular.

Vida litúrgica

Hem entrat en el mes canícula i encara que, enguany, es deixa soportar bé l'estiu, no obstant, les costums obliguen com una mena de cànon rutinari i, per tant, s'apropen aquells dies que es buiden els temples de Déu i s'omplen les platges que reten culte a la carn.

Com una paradoxa en temps de calor asfixiant es refreden els esperits de manera alarmanant.

I és que sembla que durant l'estiu —fins i tot els catòlics practicants— sembla que tenen un dret a no complir els seus deures més sagrats.

Quantes ànimes bones, i fins innocents, perden el control durant el temps estival i son joquina de la més vergonyant immodèstia.

Un crit d'alerta: No deixem els nostres deures sagrats si no volem caure en l'abisme del desencant i de la impuresa.

La nostra Escolania. Els nous elements que volen ingressar, enguany, a l'Escolania convé que avisin com més aviat millor. Les condicions són: a) Han de tenir 7 anys, solament en el cas que sigui molt aixirerit serà admès als 6 anys, b) els pares han de comprometre's en que assisteixin a tots els actes propis de l'Escolania, c) s'han de pagar la sotana i sobrepenya, segons model establert, d) que tinguin un mínim de bona educació i instrucció.

Poden avisar a qualsevulla sacerdot de la Parròquia.

Nou programa. Durant el temps estival prepararem el nou programa de les conferències que, durant l'any pròxim passat, s'han anat donant en el nostre Centre Parroquial, afegint-hi nous aspectes i especialitzacions.

ALTRA VEGADA L'EXEMPLE DEL CARRER PETRITXOL

Fa uns anys i amb motiu de les festes del carrer Calvo Sotelo, SEMBRA va ocupar-se de l'exemplar carrer Petritxol de Barcelona posant-lo com a model a imitar en la possible. No fou recollida la suggerència i avui que sembla començar-se a sentir l'esperit de carrer i de superació, la recordem per si s'aprofita. Tal volta aquesta vegada se la faran seva els de Gaietà Ventalló, Barcelona, Jaume I o qualsevol altra o varis a l'hora lo que sens dubte seria en benefici del nostre Mollet.

Funciona al carrer Petritxol una associació de veïns quina finalitat es exclusivament la de fer tot allò que convingui al carrer en quant a adecentament, lluïment, ornat en quantes ocasions es del cas, etc. En diades senyalades és model de bon gust la seva ornamentació; en tot moment és model de pulcritud gràcies al popular vigilant del carrer. S'han instal·lat bonics llums, papereres, rètols pregant el bon comportament cívic dels estadants i visitants, una bonica imatge de la Patrona la Verge de la Mercè aprofitant un recondet, etc.

(Acaba a la última página)

Reunió extraordinària per parlar de futbol

Firmades per el senyor Alcalde i Mn. Esteve-deordal, foren profusament repartides entre industrials i comerciants de Mollet, invitacions a una reunió extraordinària per a parlar del futur del futbol a la nostra vila.

La qüestió presentada per la Junta del C. de F. fou la de donar a conèixer la vida artificial del futbol professional a Mollet que té un dèficit anyal d'unes quaranta mil pessetes (suposem que la quantitat ha estat donada tenint en compte l'arqueig de les dues darreres temporades com a menys), i donar com a única solució la de reunir tal quantitat mitjançant unes quotes mensuals assignades a industrials i comerciants segons la categoria «coneguda» o «suposada» dels mateixos.

Cal tindre en compte que a la reunió gairebé més que cridats hi havien socis, aficionats o fanàtics, de lo contrari, aviat s'hauria resolt negativament la proposta.

Es manifestaren opinions diverses i com a més encertades poden citar-se la del senyor Molas que digué que prèviament a aquesta reunió devia tenir-ne lloc una de socis per veure on podien arribar ells en una cosa que era per ells; la del mateix senyor de que futbol era la primera Entitat que ho feia però que a la localitat n'hi ha moltes tan o més dignes que podien creure's, i el tenen, amb el mateix dret; la del senyor Ros indicant una més ajustada administració en el sentit de que algunes partides de despeses podien eliminar-se com a de programes, buscant anuncis, i la de fer la pissarra, que membres hi han a la Junta que poden fer-ho, i que si les forces vives havien de reunir quaranta mil pessetes anuals tal volta preferirien dedicar-les a una altra iniciativa com crear una Biblioteca Pública (molt bé, senyor Ros! Encara hi ha persones que pensen a la nostra vila!); la del senyor Bachs d'intentar que la Federació formi la propera temporada i a la primera categoria dos grups, evitant alguns dels desplaçaments més costosos, etc.

No trobant-se cap solució a gust de tots es deixà que la Junta tirés endavant la seva proposta encara que sens cap esperança d'èxit.

I ara unes quantes imparcials opinions o aclaracions: En primer lloc plantejar el problema des del punt de vista de faltar una quantitat tan respectable ho trobem una posició molt còmoda, però falta de fonament; falta de fonament perquè si es troben, que no es trobaran, l'any que vé es formarà un equip que pot resultar com aquest any (i hi ha dèficit) o no resulta per qualsevol causa en quin cas ja sabem que l'entrada no respon a lo previst i al final de temporada faltaran 20 ó 30 mil pessetes més.

Un tòpic molt en boca dels oradors en la reunió fou el del nom de Mollet que, segons ells, prestigi l'ésser a la categoria que som o pujar més amunt. No els sembla que més prestigi dona sens costar ni molt menys i amb elements tots ells de la localitat, el basquet que milita honrosament a primera categoria i ens porta a Mollet als equips millors d'Espanya en partits oficials, i sovint alguns d'estrangers de categoria? No dona més prestigi la gira que ha fet a Mallorca on tots els diaris en parlaven en grans titulars? No dona molt

prestigi una Entitat Choral que a Tortosa s'ha omplenat de glòria actuant en concert i a la Emisora de ràdio essent gravada la seva actuació en cinta magnetofònica per a reproduir-la? No donaria més prestigi disposar d'una bona Biblioteca Pública, d'un Museu ben instal·lat, d'un grup folklòric de categoria, d'un orfeó, d'una Escola Professional, d'una munió de coses que ens falten i podrien fer-se amb la meitat de lo que s'en va de Mollet amb el futbol?

I no es que siguem contraris d'aquest esport ni de cap sinó tot el contrari. Com deia Mn. Esteve-deordal és un sa divertiment (si oblidem lo d'insultar, barallar-se, fins blasfemar de molts), on la joventut pot esplaïar-se i no pensar en altres coses. Ens agrada el futbol i sentiriem que a Mollet desaparegués, però també creiem que els resultats obtinguts han de respondre als esforços posats i un parell de centenars de milers de pessetes han de donar uns resultats que es notin!

La falla del futbol local la veiem en el professionalisme i si s'ha de continuar així val més que el futbol professional desapareixi de Mollet i es volqui tot l'esforç en pujar equips modestos de lo que, val a dir-ho, el C. de F. Mollet mai s'ha cuidat com mereixia. És veritat que quan en sapiguem força també els jugadors locals marxaran fascinats per les promeses d'altri, però si molts en pugen alguns en quedaran o si no estem a primera estarem a segona i, no donarà més nom a Mollet un altre Gonzalvo tal volta? I de la manera que avui està enfocat el futbol a la nostra vila no creiem que en surti cap més.

I per acabar dissentim de la opinió del senyor Alcalde al dir que «tantdebó a Mollet hi haguessin moltes Entitats quines Junes, com la del futbol, es fessin càrrec dels deutes contrets durant la seva actuació». Tal volta és més meritori no contraure aquests deutes i encara més dedicar-se a eixugar els d'exercicis finits, amb una rigurosa administració, amb aportació personal a les més modestes feines, o de mil maneres més, d'entusiastes elements «d'altres Junes» de la localitat que al no tindre metàl·lic per respondre i posen tot lo que tenen... I repassant-ho bé ens sembla que no hi ha cap Entitat a Mollet, exceptuant el futbol, que amb el seu únic esforç no hagi lograt surar i tal volta bastant més amunt que el mateix futbol.

En nom d'uns joves entusiastes molletans.

S. A.

Noticiari local

Corpus. — Espectacle digne d'ésser vist ens ofrenaren la major part de carrers de Mollet per on devia passar triomfalment el Santíssim. Val a dir que els veïns s'esmerçaren aquest any més que cap, no sols en les capelletes aixecades als llocs de costum, sinó també en l'ornamentació dels carrers. La bonica pensada que l'any passat tingueren els del carrer Calvo Sotelo posant gerros de flors a tot lo llarg de les voreres, ha estat copiada per la major part de carrers donant una nota d'alegria incomparable. Si alguns deuen destacar-se, no per esforç i bona voluntat que ens consta tots li han posada, sinó per la realització

Retalls d'ací i d'allà

La següent història fou contada a un banquet de metges:

Un poderós industrial va acudir a París per a sofrir una greu operació: l'amputació d'una cama.

Un cirurgià famós li promet salvar-li la cama. El sotmet a un llarg tractament i té èxit, i quan presenta la factura a l'ex-pacient, aquest fa una ganyota i diu:

—Es molt car! Si ni tan sols em varen haver de tallar la cama!

* * *

Ell. — Amb tu, estimada, seria feliç fins en una cabana.

Ella. — Jo també amb tu, mentre hi hagués una mica de confort, garatge, bany i pista de tennis.

* * *

Per qüestions que no son del cas, dos pagesos sostingueren un plet.

Un d'ells anà a trobar a un senyor d'influència perquè parlés a favor seu al jutge que tenia que fallar la causa i li digué.

—Havia pensat enviar al jutge el present d'un pèrnil.

—No ho fessiu pas! N'hi hauria prou perquè us fallés en contra!

Passat cert temps, els dos es tornaren a trobar, pagés i senyor, i el segon preguntà al primer:

—I doncs, com va acabar aquell assumpte?

—Vaig enviar el pèrnil al jutge.

—No us vaig dir que us n'abstinguessiu. Vos us ho haureu perdut.

—Ca, no senyor, al contrari, he guanyat. Vaig enviar-li amb una tarja del meu contrari.

ajudada tal volta per l'estat del mateix carrer, han estat els de Gaietà Ventalló per la magnífica alfombra i Barcelona per el conjunt. Molt plau també la regularitat dels balcons i finestres de cada barri adornant-los amb anagrames eucarístics. L'únic «pero» que se'n acut és si la excessiva preocupació per el carrer farà oblidar quelcom les tradicionals «capelletes». Esperem que hi hagi temps per tot.

I Concurs sardanístic Local d'Infants. — Tingué lloc el dia 14, baix l'organització dels actius elements de l'Agrupació Folk-lòrica encapçalats per en Jaume Armengol, i en el marc únic del pati del Centre que dona a aquestes festes una brillantor incomparable. L'afluència de públic fou més migrada de lo que era d'esperar. És una veritable llàstima que festes tan boniques, tan nostres, no trobin l'entusiasta acolliment que mereixen.

Concurs de carrers per la Festa Major. — Fa uns dies fou cridada la primera reunió de representants de carrers per tal d'animar-los a continuar la tasca començada l'any passat i en aquest estimulada per varis premis. Sabem d'alguns que estan molt animats, d'altres que ho estan menys i d'altres que ho estaven i ara no ho estan gens per diverses causes més o menys ben fonamentades. Esperem que tot s'arregli i deixant apart rancúnies, el bon sentit imperi per bé de Mollet.

Vida del Centre

Teatre. — Una sola representació en lo que va de mes ha tingut lloc. Fou la de «Error de perspectiva», el dia 7, obra original de Pere Mialet i de la que el poc públic que assistí restà ben satisfet, doncs és una fina comèdia molt entretinguda en la que cadascun dels personatges està clarament dibuixat i sembla tret de la vida real que es el millor elogi d'una obra teatral moderna.

S'està assajant «El nebot no vol l'herència», original de Santos Antolí, que és també una comedieta distreta, d'aquelles que fan passar una agradable vetllada.

Cinema. — Una sola festa també s'ha fet cinema, el 21, projectant-se un programa de dibuixos, documentals i còmiques. El públic, molt escàs.

Deport. — Pràcticament s'ha acabat la temporadaportiva. El nostre primer equip de Basquet que com preveiem va eliminar al «Cataluña» no pogué amb el C. C. Badalona. Val a dir en descàrrec del nostre, que en terreny local es guanyà per 8 punts de diferència i que al camp contrari l'equip del Badalona es presentà notablement reforçat i, lo que es més gros, es tingué de jugar amb pilota americana a la que els nostres no estan acostumats (i no sabem fins a quin punt és reglamentari).

El segon equip està donant fi a un torneig en que participa i el de Cadets reposa ja.

I ara a esperar la propera temporada, quant amb l'entreteniment d'algun partit nocturn i el tradicional de Festa Major.

Biblioteca. — Alguns socis lectors retenen els llibres més temps del reglamentari lo que es una dificultat en la bona organització de la Biblioteca. Preguem a tots els que en aquest moment en guarden algun, procurin tornar-lo com més aviat millor.

De Corpus. — La bandera del Centre, groga i blanca colors del Papa, estrenà aquest any una magnífica asta curullada per un bonic i rítmic anagrama de Jesús. Els encarregats de portar-la a la processó de Corpus foren els socis Lluís Rosés, Miquel Rabasó i Jordi Erra i els encarregats de l'organització de la processó també joves del Centre.

Altra vegada l'exemple del Carrer Petritxol

(Acabament)

Està clar que primerament fou una despesa quin únic benefici era la satisfacció de viure al carrer més cuidat de la capital catalana, d'ésser admirats de propis i estranys... però aquesta mateixa admiració fa que avui cap «turista» deixi de visitar-lo i vistar-lo vol dir entrar a les botigues, per cert instal·lades amb tot luxe, i entrar-hi significa deixar-hi, lo que és una magnífica font d'ingressos.

A animar-se molletans. No es que aquí es pugui augurar un èxit en lo dels «turistes» però amb una despesa ben petita, sí podeu obtindre la satisfacció del millor o un dels millors carrers de Mollet i aquesta satisfacció no es menyspreable en un temps en que no son certament les satisfaccions lo que més abunda.

JOSEP M.ª SUÑÉ

Estiu i Moda. Hi haurà solució?

Fa uns dies que hem entrat a l'estiu i amb ell ens ha arribat plenament la calor i amb la calor la «frescura», frescura per part d'un estol molt considerable del «bello sexo» que passeja pel carrer com a la intimitat de la llar o com si no hi hagués ningú més al món.

Deixa't apart els tristament celebrats «plaieros» i els vestits faltats totalment de mànegues, renyits en absolut amb les normes no ja cristianes sinó cíviques, altres petites o grosses concessions a la «senyora moda» ens invadeixen sectors fins dels «nostres» o sia aquells que per la seva formació (?) haurien de mantindre's més al marge de certes innovacions. Avui estan a l'ordre del dia les diguem-ne mànegues japoneses per dir-ne alguna cosa, que mostren... lo que no haurien de mostrar, els escots de totes menes i a quin més exagerat que deixen veure... lo que no haurien de deixar, i els transparents tan escampats que, diguint-se puntes i entredós exagerats, diguint-se nylon, diguint-se lo que es vulgui, no oculten... lo que haurien d'amagar.

I tot això, què es sinó manca de formació? Es molt bonic escoltar les conferències de Mn. Esteveordal sobre el vestir i el ballar i a la sortida comentar: «U! Que exagerat! Si l'escoltessim a ell ens hauriem de fer totes monges!» i altres frases per l'estil que malhauradament s'escolten. I es que avui la paraula escàndol s'ha tergiversat i es diu escàndol al preu de les robes, del cine, a la incomoditat dels autobusos i tantes altres futeses, però anar al compàs de la moda, i quina moda, què va! Que els xicots s'escandalitzen, que comenten, que fins falten per raó del seu vestir? «No cal donar-hi importància. Es un escàndol farisaic. Per poca cosa s'espanten. Com si a la platja o al cinema no vegessin coses pitjors!» Pobres excuses. Ingènua pretensió d'evitar la responsabilitat!

I una part de la culpa hem de reconèixer que la tenim nosaltres, els xicots, Estem completament d'acord en que a cap, en el fons, li plau aquesta provocadora manera d'actuar en una germana, en una amiga o en la promesa, i no obstant, que pocs s'atreveixen a manifestar-ho ans al contrari. I a l'hora d'escollir pel demà cap dels que encara els queda una espurna de la formació que han rebut de petits al catecisme o a la llar paterna, triarà a aquelles que s'han distingit per la seva inmodèstia.

Si tots hi posessim un granet de sorra tal volta conseguiríem quelcom de les donzelles de Mollet que en el fons, encara que a vegades molt fons, no son tan «fresques» com de vegades volen aparentar i uns i altres recordem, quan l'ocasió es presenti, allò de l'Evangeli de: «Ai del món per raó de l'escàndol!».

S. A.